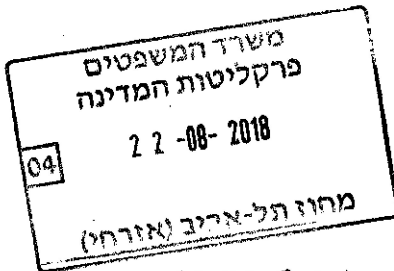

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

16 אוגוסט 2018

ת"א 36645-08-18 זילפה נ' רפובליקת
מצרים הערבית ואח'

אישור פתיחת תיק

مصادقة على تسجيل قضية

ניתן אישור כי ביום (נُصادق بهذا بأنه في يوم) 16 אוגוסט 2018 בשעה (الساعة) 11:29 נפתח בבית משפט זה (سجلت في المحكمة قضية تحمل الرقم) ת"א 36645-08-18 זילפה נ' רפובליקת מצרים הערבית ואח'.

בעל דין מיוצג - יש להמציא את כתב הטענות הפותח לבעלי הדין שכנגד, בתוך 5 ימים, בדואר רשום עם אישור מסירה, אלא אם כן הורה בית המשפט אחרת.
مدعي ممثل على يد محام - عليك تسليم لائحة الادعاء للطرف الآخر خلال 5 ايام بالبريد المسجل مع وصل تبليغ إلا إذا أمرت المحكمة غير ذلك.

אנשים עם מוגבלויות יכולים לפנות לבית המשפט בכתב, בבקשה לקבלת התאמות נגישות, לפי הצורך.

לקבלת פרטים נוספים הנוגעים לקבלת התאמות נגישות, ניתן לפנות למרכז המידע הטלפוני

שמספרו www.court.gov.il 077-2703333

ذوي اعاقة يمكنهم التوجه خطيا الى المحكمة، بطلب للحصول على ملائمة للتسهيل بحسب الحاجة. للحصول على تفاصيل اضافية يمكن التوجه الى مركز المعلومات الهاتفي 077-2703333.

www.court.gov.il

דע לך כי באם תינתן החלטה בתיק על הוצאת צו (מכל סוג שהוא לרבות צו עיכוב יציאה מן הארץ), ויימצא כי מספר הזהות של נשוא הצו לא צוין, או שצוין אך נמצא שהוא שגוי, או שאינו קיים במרשם האוכלוסין – לא ניתן יהיה לבצע את הצו. הנך נדרש להמציא למזכירות בית המשפט בהקדם את פרטי נשוא הצו הנכונים על מנת שתוכל לפעול ליישום ההחלטה השיפוטית. היה ומדובר בזיהוי מסוג "מספר דרכון" יש לציין את שם הגורם בתיק באותיות לועזיות.

פסקי דין והחלטות מתפרסמים באתר האינטרנט של מערכת בתי המשפט בכתובת www.court.gov.il

366451/08/18

ת.א. ☐בבית משפט המחוזי בתל אביב

בעניין שבין:

זילפה יונתן ת.ז. 43377233

מרחוב לוי אשכול 60/67 בית שאן

ע"י ב"כ עוה"ד בלטר, גוט, אלונג ושות'

מרחוב הלל 23, ת.ד. 2430, ירושלים 91024

טלפון: 02-6233250; פקס: 02-6233248

התובע

- נגד -

1. רפובליקת מצרים הערבית

באמצעות משרד החוץ

בהתאם לתקנה 494 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984

2. מדינת ישראל

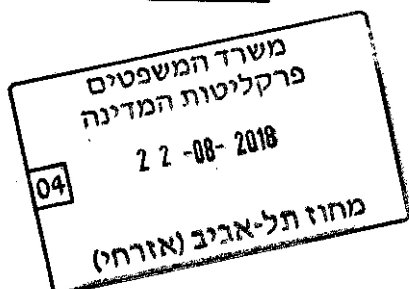
באמצעות פרקליטות מחוז תל אביב

רחוב דרך מנחם בגין 154, בית קרדן, ת.ד. 33475, תל אביב 6492107

טלפון: 073-3736222; פקס: 073-3736490/1

הנתבעותמהות התביעה: פיצויים בשל נזקי גוף, חוזית.סכום התביעה: בסמכות בית משפט.כתב תביעהנושא התביעה והצדדים:

1. במהלך חודש אוגוסט 2011, החלו הפגנות אלימות על יד בניין שגרירות ישראל בקהיר. הפגנות אלה לא היו דבר של מה בכך שכן השלטונות המצריים אסרו על קיום הפגנות במדינה. המפגינים המוסתים והמשולהבים התפרעו וקראו קריאות אנטי ישראליות קשות וברורות. עקב הסכנה הגדולה והמוחשית, הנתבעת מס' 2 (להלן: "המדינה" וגם "מדינת ישראל") החליטה "להתמודד עם הסיטואציה", כדברי ראש השב"כ דאז- מר יורם כהן, ולא להורות על פינויה של השגרירות.
2. בכל יום גדל מספר המפגינים סביב השגרירות ואלימותם הלכה והסלימה. באחת מן ההפגנות הללו, טיפס אחד המפגינים על הקיר התיצוני של בניין השגרירות שמוקמה בקומות 16 עד 19 בבניין והוריד את דגל ישראל שהיה תלוי בקומה 19 שבבניין. אירוע זה צולם ושוודר בכל רשתות הטלוויזיה במצרים, שסיקרו בהרחבה את ההפגנות סביב בניין השגרירות. ברשתות החברתיות הוכתר מפגין זה כגיבור אשר פגע והשפיל את מדינת ישראל. לכל גורמי הביטחון במדינת ישראל היה ברור שאם אחד המפגינים הצליח להגיע עד לשגרירות מפגינים נוספים יוכלו לעשות זאת. את המסקנה הברורה הזו הסיקו גם המפגינים והגורמים שהסיתו אותם.
3. ביום שבו הצליחו המפגינים לפרוץ לשגרירות, 9.9.2011, עוסק עיקר כתב תביעה זה. ביום זה "התמודדה" מדינת ישראל "עם הסיטואציה" באמצעות תגבור צוות השגרירות באיש אבטחה אחד בלבד ובסך הכל שלושה אנשי ביטחון בנוסף לשלושה אנשי סגל השגרירות (להלן: "הנצורים בשגרירות"), כשהתובע הוא הבכיר שבין אנשי הביטחון.

4. ב- 9.9.2011 הצליחו הפורעים המוסתים והמשולהבים לחדור לשגרירות מצוידים בגרזנים, פטישים, לומים, סכינים ונשק קר מסוגים שונים. כשהם זורקים בקבוקי תבערה, בקבוקי חומצה, אבנים וחפצים כבדים, שברו הפורעים והרסו כל מה שהיה בשגרירות תוך חיפוש אחר הנצורים בשגרירות כדי לעשות בהם שפטים. לאחר מאבק שנמשך שעות ושבמהלכו לא השתמשו בנשק חם על מנת לא להסלים את המצב, הסתתרו הנצורים בחדר, מטר או שניים מהפורעים, כשרק דלת ברזל אחת מפרידה ביניהם. דקות לפני שהנצורים נתגלו, הגיע כוח קומנדו מצרי וחילץ את הנצורים תוך שימוש באש חיה. הכוח המצרי הגיע רק לאחר התערבות נשיא ארצות הברית ופנייתו לגנרל טנטאווי- מפקד צבא מצרים. כל ההתרחשויות הזו תקרא להלן: **"האירוע"** וגם **"האירוע בשגרירות"**
5. ראש הממשלה, ראשי השב"כ והמוסד ושאר דרגי הביטחון הגבוהים ביותר בארץ היו מעורבים באירוע בזמן שהתרחש, לאחר שכבר היה ברור שהסיכוי שיבוצע לינץ' בנצורים בשגרירות גבוה ביותר ולמעשה כמעט וודאי. כל הללו, לרבות ראש הממשלה, ראש השב"כ והאחראי על הביטחון של כל נציגויות ישראל בחו"ל, שיבתו את התובע ואמרו כי קור רוחו ואופן תפקודו בעת האירוע מנעו אסון כבד לאנשי השגרירות בקהיר, הידרדרות קשה ביותר ביחסים עם מצרים והבערת המזרח התיכון כולו.
6. באירוע נגרמו לתובע נזקים נפשיים קשים, המפורטים להלן ובחוות הדעת הרפואית המצ"ב לכתב תביעה זה. תביעה זו היא לפיצוי התובע על הנזק שנגרם לו ממי שעל פי הדין היה אחראי לגרימתו.
7. התובע, יליד 14.9.1981, נשוי ואב לילדים, עבד, בכל המועדים הרלוונטיים לתביעה, כמאבטח "בריה" בשגרירות ישראל אצל הנתבעת מס' 1 שבקהיר.
8. הנתבעת מס' 1 (להלן: **"מצרים"**), מדינה שבשטחה ובעיר בירתה קהיר מוקמה שגרירות ישראל (להלן: **"השגרירות"**). מצרים אישרה את הצבתו של התובע כנציגה של מדינת ישראל בשטחה ואף הנפיקה לו ויזה בהתאם.
9. מצרים אשררה ו/או הייתה חתומה בכל המועדים הרלוונטיים לכתב התביעה על אמנת וינה בדבר יחסים דיפלומטיים.
10. הנתבעת מס' 2 – מדינת ישראל- הייתה בכל המועדים הרלוונטיים לתביעה המעבדה ו/או השולחת ו/או בעלת חוזה עם התובע (להלן: **"המדינה"** וגם **"מדינת ישראל"**).
11. מדינת ישראל חבה על פי דין בחובת זהירות כלפי כל עובד בשירות החוץ שלה ועליה החובה לנקוט באמצעי זהירות בכדי למנוע פגיעה בעובד כזה, העלולה להתרחש במהלך שירותו.
12. מדינת ישראל חבה על פי דין, בנקיטת אמצעים למניעה וגם להסרת כל סכנה בנציגויות המצויות בהחזקתה ו/או באחריותה.
13. מדינת ישראל חבה על פי דין, לדאוג לבטיחותם ושלומם של העובדים, בכללם התובע, והיא גם מחויבת לדאוג להם לסביבת עבודה בטוחה וכן לדאוג לכך שיוכלו לבצע את עבודתם בתנאי בטיחות אופטימאליים.
14. מדינת ישראל חבה על פי דין, להבטיח כי הסביבה בה פועלים העובדים בנציגויותיה בחו"ל, בכלל זה התובע, תהיה בטיחותית. מדינת ישראל צריכה להיות ערה לסכנות אליהם נחשפים העובדים ולנקוט באמצעי הזהירות הנדרשים למניעת פגיעה בעובדיה.

15. מדינת ישראל היתה בכל המועדים הרלבנטיים לתביעה, האחראית באחריות ישירה וגם באחריות שילוחית, לשלומם ולביטחונם של עובדיה ובכללם התובע. המדינה אחראית, לפצות או לשפות את התובע בגין כל נזקיו הנובעים מהאירועים, כפי שיפורטו להלן.

האירוע בשגרירות והרקע לו:

16. בחודש אוגוסט 2011 חוליית מחבלים תמושה חצתה את הגבול ישראל-מצרים וביצעה פיגועים בחלקה הדרומי של ישראל, באזור כביש 12 סמוך לגבול מצרים, תוך ירי על אוטובוס וכלי רכב שנעו על הכביש. במהלך חדירה זו נרצחו שמונה ישראלים. בחילופי האש בין כוחות צה"ל למחבלים, אשר התקיימו במהלך המרדף אחר התוקפים, נהרגו גם חמישה חיילים מצריים.
17. מותם של החיילים המצריים מהאש הישראלית הצית גל של הפגנות מחאה חריפות מול שגרירות ישראל בקהיר ופעולות אנטי ישראליות קשות שכוונו לשגרירות זו. כפי שפורט לעיל, במהלך הפגנה, שהתרחשה ב-20 באוגוסט 2011 או בסמוך למועד זה, הצליח מפגין מצרי לטפס על הקירות החיצוניים של הבניין שבו היתה השגרירות הישראלית, עד לקומה ה-19, ולהסיר את דגל ישראל שהתנוסס על הבניין.
18. בעקבות המתיחות, השלטונות במצרים שקלו להחזיר את השגריר המצרי משגרירות מצרים שבתל אביב. ברשתות החברתיות נפוצה קריאה להוציא את "הישראלים" מן המדינה, לנתק קשרים ולבטל את הסכם השלום עם ישראל.
19. מדינת ישראל התנצלה בפומבי על הריגתם בשוגג של החיילים המצריים במהלך חילופי האש, אך השלטונות במצרים מסרו בתגובה כי ההתנצלות של ישראל אינה מספיקה.
20. על אף כל האיומים המתגברים והמחאות האינטנסיביות בימים ובשבועות שקדמו לאירוע, לא הורתה מדינת ישראל על סגירת השגרירות והחזרת כל עובדיה (כך בוצע עקב ענייני אבטחה ב-12/16, כפי שפורסם בעתון דיילי טלגרף הבריטי ואושר לאחר מכן על ידי השב"כ). מדינת ישראל גם לא הורתה על העברת פעילותה למקום אחר (כך בוצע לאחר האירוע בשגרירות, כאשר השגריר וסגנו הועברו לשגרירות ארה"ב ופעלו ממנה; פעילות אחרת של השגרירות בוצעה במשך שנים מתוך מעונו של השגריר בשכונת מהדי שבקהיר תחת אבטחה כבדה).
21. נוכח האיומים המתגברים והמחאות האינטנסיביות והאלימות ולנוכח המידע המדאיג שנאסף, נערך דיון במוסדות הרלוונטיים של המדינה על הנושא, האם להורות על סגירת השגרירות וככל שלא, האם ניתן יהיה לחלץ את המוצבים בשגרירות "בזמן אמת". החלטת מדינת ישראל היתה שלא להורות על סגירת השגרירות ופינוי אנשיה, וזאת על בסיס ההנחה שהשלטונות המצריים יתפקדו ויצליחו לשמור ולהגן עליהם.
22. הנחה זו הונחה על ידי מדינת ישראל, על אף שידעה היטב כי השלטונות במצרים לא מנעו את ההפגנות; לא הצליחו למנוע את הסלמתן ואת הפעולות האלימות באזור בניין השגרירות; לא הצליחו למנוע את הורדת דגל ישראל מבניין השגרירות ולמעשה לא תיפקדו ככל בקשר להגנת השגרירות. הנחה זו הונחה על ידי מדינת ישראל על אף שהשלטונות במצרים לא נקטו כל פעולה לצמצום או הפסקת ההסתה הפרועה כנגד ישראל באמצעי התקשורת (לרבות הממסדיים ואלה הנחשבים כ"שופרי" השלטונות) ועל אף שמי מנציגי ובכירי הממשל ניסו להסיט את תשומת ליבו של ההמון מליקויי השלטון הקיים "ולהגביר את המתיחות מול ישראל כדי לזכות באהדת הציבור המצרי", תוך שימוש בשנאתו למדינת ישראל ובתחושת הכבוד שנפגעה עקב הפגיעה בשגגה בחיילים המצריים.

23. על אף הקרבה למהומות שהיו באותה התקופה בכיכר "תחריר" ועל אף כל האיומים המתגברים והמחאות האינטנסיביות נגד ישראל, לא נקטה מדינת ישראל בכל יוזמה ולא נקטה באמצעי ביטחון, כפי שנקטה במקרים אחרים, והעדיפה לסמוך על שלטונות מצרים, למרות ההיסטוריה הכואבת, כגון במקרה של ראס בורקה ובמקרים אחרים, שבהם אזלת ידם ורשלנותם הקשה של השלטונות המצריים עלתה בחיי ישראלים רבים (עדות לקשר בין המקרים ניתן למצוא בעובדה המטרידה הבאה - באוגוסט 2011, פנו בכירי התאחדות עורכי הדין במצרים לשר הפנים המצרי בבקשה ליתן אבטחה צמודה לאחמד שחאת-המפגין אשר טיפס על קירות בניין השגרירות והסיר את דגל ישראל. לטענתם, "שר הפנים חייב לספק ביטחון לאזרחי מצריים, ובראשם לשחאת שהסיר את דגל מדינת הכיבוש הציוני והניף במקומו את דגל מצרים. שחאת ראוי לכבוד והערכה מצד 85 מיליון אזרחי מצרים. הוא הפך לסמל שיש לשמור עליו. האויב הציוני הובך מכך ששחאת השפיל את סמל מדינתם הגזענית ואף לא הסתיר את זעמו הרכב ממה שעשה שחאת הגיבור". כותבי המכתב לשר הפנים הוסיפו והזהירו אותו כי יש לספק לשחאת אבטחה, בין היתר משום שישראל עלולה לפגוע בו שכן "כבר רצחה בעבר את הגיבור סלימאן חאטר"- החייל המצרי שהרג בשנת 1985 שבעה ישראלים בראס בורקה).
24. כפי שצוין במקרים אחרים, להבדיל מן המקרה דנן, נקטה מדינת ישראל אמצעי ביטחון מחמירים. כך למשל, בחודש ספטמבר 2015 פורסם כי עד חנוכת מבנה השגרירות "החדש" בקהיר, הפכה מדינת ישראל את בית השגריר בקהיר לשגרירות הקבועה בשל דרישות הביטחון של השב"כ ובשל כך שלא נמצא בקהיר מקום מספיק בטוח לשגרירות", זאת על אף שאין המדובר בתקופה "סוערת", מרובת הפגנות אלימות ופרועות כנגד מדינת ישראל, סמליה, נציגה ונציגויותיה.
25. בידועה כי האיומים הינם ממשיים, ביקשה מדינת ישראל משלטונות מצריים להקים קיר ביטחון כדי למנוע מהמפגינים להגיע לבניין. קיר הביטחון הנ"ל נחרס תוך שעות ספורות ע"י המפגינים שהשתמשו בפטישים, לומים ועמוד חשמל כאיל ניגוח.
26. במהלך הימים שקדמו לאירוע נשוא התביעה, החל להיאסף מידע אודות הפגנת ענק שצפויה להתקיים מול השגרירות. בתקשורת המצרית נאמר ונכתב שהפגיעה בחיילים המצריים הייתה מכוונת. התקשורת והרשתות החברתיות במצריים קראו לקיומה של "הפגנת המיליון" מול השגרירות, תוך שלחוב המפגינים וקריאה להגיע אל בניין השגרירות עם פטישים ואמצעי ניגוח.
27. על כל המידע הזה הגיבה מדינת ישראל ו/או מי מטעמה בתגבור של כוח האבטחה בשגרירות במאבטח אחד בלבד, מעבר לבריה ולמאבטח שהיו שם קודם לכן.
28. בדיונים נוספים שקדמו לאירוע נשוא התביעה, הוחלט על ידי המדינה על אף המידע שנאסף, שלא לפנות את השגרירות, שהיו בה שלושה מאבטחים, ללא כל מיגון משמעותי, כאשר הסיבה להחלטה הייתה החשש כי יהיה קשה ומסובך לשוב בעתיד אל השגרירות אם היא תפונה.
29. בתאריך 9.9.11 בשעה 00:30 לערך או קודם לכן, התקבלו ידיעות מודיעיניות נוספות על כך שההפגנה מול השגרירות צפויה להיות אלימה ולהתחיל בסביבות השעה 09:00 בבוקר. נציג מחלקת הביטחון של משרד החוץ (להלן: "בטמ"ח"), אשר עודכן לגבי ידיעות אלה קבע כי אין צורך לעדכן גורמים נוספים וכי העניין יטופל רק למחרת בבוקר, בסמוך לתחילת ההפגנה.
- למחרת, שותח נציג בטמ"ח עם קב"ט השגרירות בקהיר ומסר כי ישנה "אינדיקציה" בלבד להפגנה אלימה "הבוקר" מול השגרירות, לפיכך ביקש רק להקדים את חילופי המאבטחים ושצוות האבטחה יתוגבר במאבטח אחד נוסף בלבד (סך הכל שלושה: בריח ושני מאבטחים).

30.

כפי שהיה צפוי מראש, זמן קצר לאחר ביצוע חילופי המאבטחים בשגרירות, החלו להתקהל במקום מפגינים. מספרם הלך וגדל ככל שחלפו השעות. עשרות אלפי מפגינים התייצבו, חלקם חמושים בפטישים, בלומים, בסכינים ובכל הבא ליד, הרסו את קיר הביטחון סביב השגרירות והחלו מטפסים על בניין השגרירות ועל הבניינים הסמוכים. המפגינים הגיעו לקומות השגרירות (16 עד 19) והחלו להשליך בקבוקי תבערה, בקבוקים מלאים בחומצה, אבנים וחפצים כבדים על השגרירות. שלושת המאבטחים בראשות התובע נאבקו במפגינים באמצעים שאינם נשק חם, כגון מטפי כיבוי, מים רותחים, חומרי ניקוי והדיפת הסולמות בידיהם וכד', וזאת משום שהיה ברור (תוך התייעצות עם גורמי הביטחון בארץ) שאין להשתמש בנשק חם, שרק היה מסלים את כל האירוע ולא היה מסתיים בלי טבח של כל אנשי השגרירות.

31.

בכל אותה עת, לא הגיעו כוחות הביטחון המצריים שהיו אמורים להגן ולחלץ את אנשי השגרירות, למרות הדיווחים שניתנו לאורך כל היום ולפיהם הכוחות בדרך, ושחלקם כבר הגיעו ואף תברו לנצורים בשגרירות. דיווחים אלה התבררו כדיווחי שווא. במהלך כל היום, קיבלו נציגי מערכת הביטחון של מדינת ישראל דיווחי שווא דומים, שלא תאמו את המצב בבניין השגרירות ומסביב לו, כפי שנצפה במצלמות האבטחה ששידרו אף לחדר המצב של משרד החוץ, אך לא פעלו בעניין.

32.

כוחות שיטור מצריים וכוחות אחרים שהיו אמורים להגן על בניין השגרירות צפו במתרחש מהצד ולא נקטו בכל פעולה לסייע ולהציל את אנשי השגרירות. זאת למרות שלכל מי שצפה באירוע סביב השגרירות היה ברור לחלוטין שהנצורים בשגרירות נמצאים בסכנת חיים מידית.

33.

בשעות הערב ההמון המצרי פרץ לבניין השגרירות, ניפץ דלת אחר דלת, והשמיד את כל מה שנקרה בדרכו, תוך שהוא מחפש את אנשי השגרירות על מנת לעשות בהם שפטים. **העתק תצלומים של ההמון בבניין השגרירות מצ"ב כנספח א' לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.**

34.

התובע, שהיה האחראי על האנשים בשגרירות ופקד וניהל את ההתגוננות כאמור, הורה לחמשת האנשים הנוספים שבשגרירות, להסתתר בחדר שהיה נעול בדלת ברזל לבנה, להחליש את מכשירי הקשר ולשמור על שקט מוחלט, על מנת שלא יתגלו.

35.

כפסע בינם לבין המוות, הורה התובע לשאר הנצורים כי אם הדלת תיפרץ יש להילחם **"עד הכדור האחרון"**.

36.

לאחר כ- 15 שעות של התגוננות ומשהתברר כי הכוחות המצריים שהובטח שיגיעו אינם באים, ופינוי בטוח מבניין השגרירות אינו אפשרי, הבינו הנצורים בשגרירות שאבדה כל תקווה, והם צפויים להיהרג בלינץ' אכזרי ע"י ההמון המוסת. התובע שכל העת היה בקשר טלפוני עם הארץ, ביקש מראש הממשלה, מר בנימין נתניהו, שהיה באותה העת בחדר המצב, כי לא יימסר דבר פטירתו למשפחתו ולהוריו החולים טלפונית אלא "פנים אל פנים". התובע גם התקשר לעובד השגרירות וביקש כי ישמור על רעיותו שהיתה בהריון. לבסוף, שלח מסרון לרעייתו בו נפרד ממנה ומסר לה את אהבתו.

37.

לאחר שהבינו כי כל הפניות של ראש הממשלה וצמרת אנשי הביטחון בארץ אל עמיתיהם במצרים לא הניבו כל תוצאה (הללו לא ענו לפניות הטלפונית והגורמים שענו נתנו הבטחות שלא מולאו), וכי נותר מעט מאד זמן לנסות להציל את חיי הנצורים בשגרירות, פנה ראש הממשלה אל נשיא ארה"ב, מר ברק אובמה, וביקש את התערבותו. כן התבקשה גם התערבות שר ההגנה של ארה"ב, מר לאון פאנטה.

38. רק לאחר התערבות הממשל האמריקאי, לאחר הדקה ה- 90 "בזמן פציעות" נשלחו כוחות קומנדו מצריים, תוך שימוש באש חיה ובכמויות גז מדמיע אדירות, חדרו לתוך בניין השגרירות והצליחו לחלץ את הנצורים בשגרירות שביניהם היה גם התובע כשהם עוטים כאפיות. פעולת החילוץ הייתה אלימה ובמהלכה נהרגו מספר מתפרעים.
39. ההפגנות הסוערות ובזיזת בניין השגרירות נמשכו עד לשעות הבוקר המוקדמות, כאשר פורעים רבים שרפו צמיגים והעלו מספר ניידות משטרה מצריות באש. כוחות המשטרה המצריים הצליחו בסופו של דבר לשים קץ למהומות ולפזר את אלפי הפורעים באמצעות גז מדמיע ושימוש באש חיה.
40. סופו של האירוע המתואר היה כאמור חילוץ הנצורים בשגרירות, אולם זאת רק בזכות דלת הברזל הלבנה, תושייתו וקור רוחו של התובע בניהול המשבר ובזכות הרבה מזל, שלא היה בין המתפרעים הרבים אחד שהתעקש לפתוח את הדלת הלבנה. כאמור, התובע זכה לשבחים רבים מכל המפקדים הרלוונטיים לאירוע, מראש הממשלה ומראש השב"כ, על תושייתו וקור רוחו בניהול האירוע.
41. חלק מפרטי האירוע נשוא התביעה עדיין חסויים, והם כלולים בחלקם בנספח ב' לכתב התביעה שהוא חלק מכתב התביעה ונמסר לידי נשיא בית המשפט במעטפה סגורה. התובע שומר על זכותו להוסיף ולטעון בהמשך בהתאם ובהסתמך לחומרים החסויים שהוצגו ו/או יוצגו.
42. באירוע המתואר נפגע התובע פגיעה נפשית קשה, ומאז הוא סובל מחרדה, מעצבנות יתר, מהתפרצויות, מחוסר סבלנות, מקשיי ריכוז, ומאיבוד עניין וחשק בחייו. התובע מתפקד באופן חלקי ולקוי מתקשה בביצוע פעילות יומיומית, ומאז התאונה ועד היום לא חזר למצב שהיה לפני התאונה, של אדם מלא שמחת חיים אנרגיה ותפקוד ברמה גבוהה ביותר.
43. תביעה זו היא לפיצוי התובע על הנזק שנגרם לו ממי שעל פי החוק אחראי לגרימת הנזק.

נטל ההוכחה:

44. התובע יטען כי יש להעביר את נטל הראייה אל הנתבעות או מי מהן בהתאם לחוקות הקבועות בדין, לרבות בפקודת הנוזיקין [נוסח חדש].
45. התובע יטען כי הוא אינו יודע ואינו יכול לדעת מה היו למעשה הסיבות אשר גרמו למקרה המתואר לעיל וכי נזקי התובע נגרמו על ידי גורמים שלנתבעות היתה שליטה מלאה עליהם, וכי נסיבות המקרה מתיישבות יותר עם המסקנה שהנתבעות או מי מהן לא נקטו זהירות סבירה מאשר עם המסקנה שהם נקטו זהירות סבירה, ולפיכך על הנתבעות הנטל להוכיח כי לא היתה התרשלות מצידן שיחובו בגינה.
46. התובע יטען כי יש להחיל על המקרה דנן את הכלל "הדבר מעיד על עצמו" (סעיף 41 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש)).
47. התובע יוסיף ויטען כי יש להחיל על המקרה דנן את הכלל בדבר "דבר מסוכן" (סעיף 39 לפקודת הנוזיקין (נוסח חדש)).
48. לחילופין ולשם הזהירות בלבד, התובע יטען כי יש להעביר את נטל הראייה אל הנתבעות או מי מהן, נוכח הנזק הראייתי שגרמו, בין היתר עקב אי דיווח לגורמים הממונים.
49. לחילופי חילופין ולשם הזהירות בלבד, חומרת הפגיעה ונסיבות העניין, מובילות לכך שעל פי מאזן ההסתברויות סביר יותר כי הנתבעות או מי מהן התרשלו ו/או הפרו חובות חקוקות המוטלות עליהן ובכך גרמו לנזקי התובע. לפיכך, עליהן הנטל להוכיח ההיפך.

אחריות מצרים - הנתבעת מס' 1:

50. מצרים ו/או מי מטעמה ו/או מי מאורגניה ו/או מי משלוחיה הפרו את חובותיהם בהתאם להסכמים, המנהגים ומערכת הכללים הבינלאומיים.
51. מצרים ו/או מי מטעמה ו/או מי מאורגניה ו/או מי משלוחיה הפרו את חובותיהם שבאמנת וינה בדבר יחסים דיפלומטיים (Vienna convention on Diplomatic Relations), לרבות חובת ההגנה על שטח השגרירות והגנת המשלחת הדיפלומטית מכל ניסיון פלישה או נזק והחובה למנוע כל הפרעה לשלוות המשלחת, פגיעה בעובדיה ופגיעה בכבודה (סעיפים 22-29 לאמנה).
52. מצרים ו/או מי מטעמה ו/או מי מאורגניה ו/או מי משלוחיה הפרו התחייבות ו/או מצג ברור, העולה אף כדי הסכם שבהתנהגות, לשמירה על שלומו של התובע, לרבות עקב מתן ויזה לתובע והכרה במעמדו כדיפלומט.
53. התובע יטען כי האירוע בשגרירות אירע עקב רשלנותם השלמה, המלאה והמוחלטת של הנתבעת מס' 1 ו/או שלוחיה ו/או מי מטעמה ו/או עקב הפרת חובות חקוקות על ידם ו/או עקב חוסר מיומנותם המתבטאים, בין היתר, במעשים ו/או במחדלים המפורטים להלן:
 - א. אפשרו את ההסתה נגד מדינת ישראל ואת הקריאה לקיים את ההפגנות נגד ישראל סביב השגרירות, ברשתות החברתיות ובאמצעי התקשורת, כולל אלה הממסדיים ואלה הנחשבים כשופר השלטונות, והמשיכו לאפשר ולא להתערב גם כאשר ההפגנות הלכו וגדלו והאלימות שלהן הלכה והסלימה בכל יום.
 - ב. למרות שהשלטונות המצריים אסרו על קיום הפגנות במדינה, הם לא ניסו למנוע ולא מנעו את ההפגנות נגד ישראל סביב השגרירות, וכלל לא התערבו בהן, למרות שהיו מודעים להסלמה של ההפגנות ולהתגברות האלימות בהן.
 - ג. אפשרו או לא מנעו מההמון המשולהב והמוסס להפגין ולבסוף להיכנס לתוך בניין השגרירות, להרוס את כל הרכוש שבו ולחפש את הנצורים בשגרירות על מנת לעשות בהם לינץ'.
 - ד. לא אבטחו את השגרירות כלל ו/או בצורה מספקת.
 - ה. גילו חוסר אכפתיות לביטחון המוצבים בשגרירות, בכלל זה התובע, שלומם ובטיחותם.
 - ו. לא נהגו בכבוד הראוי ולא נקטו בכל הפעולות הנאותות למניעת כל התקפה על גופו, חירותו או כבודו של התובע.
 - ז. צפו או היה עליהם לצפות את האירועים הנ"ל, הנזקים האפשריים, והסכנות הטמונות בהפגנות כפי שהיו סביב השגרירות, ובכל זאת לא עשו דבר למנוע את התוצאות הקשות.
 - ח. נטלו "סיכון" בלתי סביר ולא פעלו כלל ו/או לא פעלו באופן סביר על מנת למנוע את האירוע הנ"ל והנזקים הנובעים ממנו.
 - ט. לא נקטו כל פעולה ו/או לא נקטו את הפעולות המתחייבות מהם כגורם המקבל את המשלחת הדיפלומטית ו/או כגורם שבשטחו נמצא בניין השגרירות, למניעת האירוע הנ"ל והנזקים הנובעים ממנו, אף על פי שהפעולות שנדרשו מהם היו קלות, פשוטות יחסית ו/או עלות פעולות מניעה אלה הייתה מינימאלית או קטנה ביחס לנזקים שנגרמו.
 - י. לא דאגו ו/או לא נקטו באמצעי זהירות מינימליים ודאי שלא אמצעי זהירות סבירים על מנת למנוע את האירוע.
 - יא. נהגו בחוסר אכפתיות ובפזיזות ו/או ברשלנות ובחוסר זהירות ובחוסר תשומת לב.

יב. לא נהגו כפי שמדינה סבירה שיש בה משלחות דיפלומטיות ושגרירויות היתה נוהגת בנסיבות העניין.

יג. לא נהגו כפי שגורם המקבל משלחת דיפלומטית ו/או כגורם שבשטחו נמצא בניין שגרירות, סביר ונכון, היה נוהג בנסיבות העניין.

יד. לא נקטו בצעדים המתאימים והמתחייבים ממצב הדברים המפורט לעיל.

אחריות המדינה - הנתבעת מס' 2:

54. המדינה ו/או מי מעובדיה ו/או מי מטעמה ו/או מי מאורגניה ו/או מי משלוחיה הפרו את חובת האמון ואת חובתם החוזית לשמור על שלמות גופם וביטחונם של העובדים והנצורים בשגרירות, בכללם התובע.

55. המדינה ו/או מי מטעמה ו/או מי מאורגניה ו/או מי מעובדיה ו/או מי משלוחיה הפרו את חובתם החוזית לספק ו/או לשמר סביבת עבודה בטוחה לעובדים ו/או לא לשנות לרעה את בטיחות העובדים בשגרירות ובטיחות השגרירות וסביבתה.

56. המדינה ושלוחיה הנ"ל קיימו דיון, עובר לאירוע נשוא התביעה, בנוגע למועד או עיתוי פינויה של השגרירות נוכח המידע שהתקבל. אף שהיה ברור לכל המשתתפים בדיון כי המדובר בסיכון חמור וממשי וכי יש להורות על פינוי בניין השגרירות בכדי להימנע מסיכון חיי העובדים שם, ניתנה הוראה להישאר ולא לפנות. ההנמקה שניתנה על ידי ראש המוסד דאז- מר תמיר פרדו הייתה כי "אין לקפל את הדגל מהשגרירות" שכן פינוי השגרירות בנסיבות משמעותו "כניעה להמון".

57. לאור האמור, יטען התובע כי המדינה ושלוחיה, נטלו במודע החלטה על סיכון בלתי סביר לחייו ולשלמות גופו של התובע. הללו המשיכו באופן זה במהלך כל האירוע. כך למשל, ראש המוסד דאז- מר תמיר פרדו- תלה יתבו בראש הביטחון המצרי "מואפי" ובהבטחותיו כי לא יאפשר כל פריצה לשגרירות ולא יפקיר את הנצורים בה, בכללם התובע, שכן מואפי לדבריו "קצין וג'נטלמן". ראש השב"כ דאז- מר יורם כהן- הבהיר זמן קצר לאחר מכן כי השלטונות המצריים מוסרים מידע שאינו נכון ואף שקרי בדבר הגעתו של כוח שכביכול חבר לנצורים בבניין השגרירות.

כך למשל, ראש השב"כ הנ"ל המליץ על ביצוע חילוץ מיידי של הנצורים בשגרירות, בכללם התובע, באמצעות הכוחות המצריים. כשנדרש להבהיר המלצתו הנ"ל, נוכח ההמון המוסת המצוי בבניין השגרירות ומסביבו, השיב כי אין הוא מכיר את הקצין המצרי שהופקד על מבצע החילוץ אך הוא "סומך עליו".

58. לחילופין ולשם הזהירות בלבד, המפורט לעיל אירע עקב רשלנותם השלמה, המלאה והמוחלטת של המדינה ו/או עובדיה ו/או שלוחיה ו/או אורגניה ו/או מי מטעמה ו/או עקב הפרת חובות חקוקות על ידם ו/או עקב חוסר מיומנותם המתבטאים, בין היתר, במעשים ו/או ובמחדלים המפורטים להלן:

א. לא הורו על סגירת השגרירות ו/או העברת פעילותה למקום אחר מוגן יותר.

ב. התעלמו ממידע שהתקבל ולא פעלו כלל ו/או לא פעלו די הצורך, על אף תוכנם.

ג. לא אבטחו את השגרירות כלל ו/או בצורה מספקת.

ד. לא בדקו כי אמצעי האבטחה בשגרירות מספיקים ותואמים את הסיכונים הצפויים.

ה. תגברו את מערך האבטחה במאבטח נוסף בלבד, כך שכל מערך האבטחה עמד על שלושה מאבטחים בלבד.

- ו. לא בדקו את יכולותיהם ו/או כישוריהם של שלושת המאבטחים. תוך כדי ניהול "האירוע" דרשו אינפורמציה אודות זהות הנצורים, הרקע וזמן השירות שלהם וכיוצ"ב נתונים, שהיו צריכים להיות בידיהם לפני קבלת ההחלטות, ולא לאחר מעשה.
- ז. לא דאגו כי הקב"ט וכוח אדם מיומן ומספק יוצב בשגרירות.
- ח. לא תדרכו את התובע ואת המוצבים בשגרירות אודות הסכנות והסיכונים הצפויים והעלולים להתרחש.
- ט. הפעילו את השגרירות על אף היותה לא בטוחה דיה.
- י. הפעילו את השגרירות באופן המסכן את שלומם ובטיחותם של העובדים, בכלל זה התובע.
- יא. לא חילצו את הנצורים בשגרירות בזמן.
- יב. לא בחנו אופציות לחילוץ.
- יג. לא העמידו כוח חילוץ בכוונות ובסמוך ולא הפעילו כוח שכזה בזמן.
- יד. תלו כל יהבם בשלטונות מצרים, על אף המידע המטעה והשגוי שהעבירו, ותלו את יהבם בבקשות לעזרה מבכירים בממשל האמריקאי, וגם זאת באיחור מהותי וכבד.
- טו. לא יצרו קשר מבעוד מועד עם הגורמים המצריים הרלוונטיים ולא ידעו פרטי האחראיים על הכוחות שנשלחו לחלץ ואת הדרך לתקשר עימם.
- טז. פנו לבכירי הממשל האמריקאי בבקשה לשלוח כוחות חילוץ באיחור רב ביותר.
- יז. הפרו את חובת הזהירות כלפי העובדים בכללם התובע.
- יח. גילו חוסר אכפתיות לביטחון העובדים, בכלל זה התובע, שלומם ובטיחותם.
- יט. צפו ואם לא צפו היה עליהם לצפות את האירוע, את הנזקים האפשריים ואת הסכנות הטמונות בהפעלת השגרירות כפי שהופעלה.
- כ. נטלו "סיכון" בלתי סביר ולא פעלו כלל ו/או לא פעלו באופן סביר על מנת למנוע את האירוע הנ"ל והנזקים הנובעים ממנו.
- כא. לא נקטו כל פעולה ו/או לא נקטו את הפעולות המתחייבות מהם כמעביד ו/או כבעלים ו/או כמחזיקים ו/או כמשתמשים בבניין השגרירות, למניעת האירוע הנ"ל והנזקים הנובעים ממנו, אף על פי שהפעולות שנדרשו מהם היו קלות, פשוטות יחסית ו/או עלות פעולות מניעה אלה הייתה מינימאלית או קטנה ביחס לנזקים שנגרמו.
- כב. ידעו ו/או היה עליהם לדעת כי אירעו בעבר אירועים דומים/זהים, מהם ניזוקו עובדים ולא פעלו בהתאם.
- כג. לא דאגו ו/או לא נקטו באמצעי זהירות באופן שהאירוע נשוא התביעה לא יקרה ו/או לא יישנה.
- כד. נהגו בחוסר זהירות ו/או בחוסר תשומת לב ו/או בפזיזות ו/או ברשלנות.
- כה. לא נהגו כפי שבעלים ו/או מעביד, סביר ונכון, היה נוהג בנסיבות העניין.
- כו. לא נקטו בצעדים המתאימים והמתחייבים ממצב דברים זה.
- כז. הנהיגו שיטת עבודה מסוכנת, תוך התעלמות מהסיכונים הטמונים בהפעלת שגרירות חשופה לכל.
- כח. הרשו ו/או אישרו תפעול ו/או שימוש לא בטוח במבנה השגרירות.
- כט. לחילופין, לא התערבו באופן הפעלת השגרירות, כמתחייב, וגרמו במחדלם לפגיעה בתובע.
- ל. הפרו את הוראות פקודת הבטיחות [נוסח חדש], תשי"ל-1970, התקנות שהותקנו מכוחה, לרבות תקנות ארגון הפיקוח על העבודה (מסירת מידע והדרכת עובדים), התשנ"ט-1999.

לא. הפרו את הוראות פקודת התאונות ומחלות משלח יד (הודעה) 1945.

59. לחילופין ולשם הזהירות בלבד, במעשיהם ובמחדליהם של המדינה ו/או מי מעובדיה ו/או מי מטעמה ו/או מי מאורגניה, המפורטים בכתב תביעה זה, הן על דרך רשלנות והן על דרך הפרת חובות חקוקות, ביצעו הללו מעשים שאינם כדין ו/או חדלו לקיים חובות משפטיות שהיו חייבים לקיים ובכך יצרו במישרין ו/או בעקיפין סיכון חיים למוצבים בשגרירות, בכללם התובע.

מצבו הרפואי והתפקודי של התובע:

60. עד לאירוע נשוא התביעה ניהל התובע אורח חיים רגיל, היה בריא לחלוטין בגופו ובנפשו ומעולם לא נזקק ומעולם לא פנה לעזרה פסיכיאטרית.
61. לאחר האירוע ובמשך כשישה חודשים היה התובע בתחקירים חוזרים ובלתי פוסקים ששוב ושוב העלו את פרטי האירועים והקשו עליו מבחינה נפשית.
62. התובע נבדק פעמיים על ידי רופא פסיכיאטר מטעם המדינה- ד"ר גדי כהן רפפורט- אשר מצא "סימפטומים פוסט טראומטיים משמעותיים עם קושי ניכר אובייקטיבי וסובייקטיבי לחזור לשגרת חיים תקינה".
63. התובע סבל ועדיין סובל, מסיוטים, פלשבקים, חלומות, מחשבות חודרניות בהם משחזר בפרטים קטנים את מה שעבר, חוסר שינה, התפרצויות זעם והתדרדרות הדרגתית ביחסים עם האישה, עד שלב בו הגיעו לנקודה של אל חזור.
64. עם הצבתו של התובע, בשנים 2012-2014, בשגרירות ישראל בניקוסיה, הוסיף מצבו הנפשי להתדרדר. החודרנות וההימנעויות גברו.
65. במהלך שירותו בניקוסיה נפגע התובע בכתפו. המדינה מינתה לו מחליף ופיטרה אותו מתפקידו.
66. התובע חש עצמו מושפל ונבגד על ידי המדינה שהתייחסה אליו בכפיות טובה ולא זכרה לו את האירוע הקשה שעבר בגבורה ולא נתנה לו הזדמנות להמשיך לעבוד במערך הביטחוני.
67. לאחר פיטוריו ועד מחצית שנת 2017, לא הצליח התובע למצוא עבודה עקב מצבו הנפשי, חוסר הסבלנות והתפרצויות הזעם שלו. לסימפטומים הפוסט טראומטיים הקשים מהם סבל ועדיין סובל, התלוותה תחושת אכזבה וקיפוח מהיחס אליו וזכה מצד המדינה אותה שירת נאמנה ותוך סיכון.
68. בשנת 2017, בעזרת אדם האוחז בתפקידים בכירים, שהכיר אתו בעבר, וידע את שעבר ועובר עליו, קיבל התובע תפקיד של סגן קב"ט ברשות העתיקות, לאחר שעבר מכרז. המדובר בתפקיד שאינו הולם את כישוריו. התובע מתקשה למלא את תפקידו, מחסיר ימי עבודה ומאחר עקב לילות קשים וטרופים לאחריהם הוא מתקשה לקום בבוקר.
69. התובע נבדק על ידי ד"ר רמונה דורסט- מומחית מטעמו בתחום הפסיכיאטריה. בבדיקתה מצאה המומחית כדלקמן:
- "בבדיקה: יונתן הגיע לבדיקה במועד, שיתף פעולה באופן מלא, תוך שמוסר שיש חלקים חסויים האסורים לדיווח. יש לציין שהיה נרגש מעצם הפגישה, מתוך חשש שהעלאת הנושא לפרטיו יגרור הרעה במצבו הנפשי. התקשה לשחזר את האירוע ולדבר עליו ולפרט מה עבר ועובר עליו, והעלה את חששו, שמא הפרעת הריכוז ממנה סובל תפגע בתיאור מצבו וסבלו. ניכר עליו בבירור שהוא חווה את האירוע

באופן אקטואלי מבחינה נפשית-רגשית, רואה את הפנים "פרצופים" של ההמון העולה ומטפס על הבניין ומנסה לחדור לשגרירות דרך החלונות, ושומע את קולות ההמון ורעש עמודי החשמל וכלי הניגוח ששברו את החומה. מספר נקודות מעלות אצלו תחושות כבדות קשות במיוחד: תיאור ההמון שטיפס על מזגנים וחלונות וזרק לעברם בקבוקי תבערה ואבנים, מפגינים שהצליחו להגיע לקומה 17, ניסיון לפרוץ דלת המובילה לחדרי השגרירות (ללא הצלחה) והרגעים בהם דלת אחת הפרידה בין יונתן והמאבטחים לפורצים. עונה, כתגובה לשאלה ישרה, "שלא היה לו זמן לפחד", לא הייתה לו כל אופציה אחרת, המוות מבחינתו היה בטוח, נפרד מהקרובים לו ומהחיים. תוך תיאור וחשיפה דומע, אומר שאינו בדיכאון ומשתדל להיות מאופק רגשית, אך האפקט שלו ירוד, דיסטימי, נוטה לבכי. מנסה לעצור ולא להראות כלפי חוץ את מלוא קשייו, פן הדבר יובן כחולשה. מוסיף, שנמנע מלדבר על האירוע ולשתף ברגשות גם משום שממילא איש לא יבין אותו וכן בשל סייגים של סיווג בטחוני.

יונתן סובל מאז האירוע מסימפטומים פוסט טראומתיים מובהקים. אינו משתף איש במחשבותיו, תסכוליו וייאושיו. האירוע אינו עוזב אותו עד היום, הוא חי אותו ביום יום כאילו קרה אתמול. הפך חסר סבלנות, עם התפרצויות ועם קשות בעיקר כלפי בני משפחתו, ומול אשתו חופית. התפרצויותיו מלוות בזעם ובקללות. חש נתק ביחסים עם חופית מכל הבחינות. המצב הגיע לכך שחופית התלוננה עליו במשטרה שהוא היה אליים כלפיה (דבר המוכחש על ידו, וגם היא חזרה בה מהתלונה), ומאשר שאכן התפרץ כלפיה בזעם "מטורף", אך ללא אלימות פיזית. השניים החלו בהליכי גירושין, שלדבריו אין דרך חזרה מכך, כאשר קיים מאבק על הבנות ויונתן נלחם לקבל משמרת משותפת.

יונתן סובל מאז האירוע מבעיות שינה קשות. אומר: הלילה האחרון בו ישנתי טוב היה ה-08.09.2011. קיימים חלומות סיוטיים בהם רואה "פרצופים" של המפגינים בהם נלחם שקופצים מול עיניו והוא נלחם בהם ומתעורר בבהלה תוך שמזיע. עוררות אסוציאטיבית מתעוררת עם כל דבר שמזכיר קטע מהאירוע, למשל, גדרות, סורגים, חומות, הרתחת מים בקומקום (כמו ששפכו על התוקפים), רעשים חזקים. בבדיקה הפסיכיאטרית שערכתי, הסורג בחלון חדר הבדיקה שנערכה בקומה גבוהה החזיר אותו לשלב הלחימה, הרגיש אי נוחות ומתח.

נמנע ככל שיכול מלצאת לאירועים, אפילו לאילו המשפחתיים וההכרחיים. נמנע מלצאת לקניונים, מתחמק וממציא תירוצים. נרתע ממקומות הומי אדם, מקומות סגורים, אינו יוצא עם הבנות למופעים. בים ובכינרת יודע על מקומות מבודדים לשם יכול לצאת. לכל בית שנכנס, בודק קודם כל איך יוכל לצאת, דואג לשבת ליד פתח יציאה, רק לא להיות נצור/סגור שוב.

מתלונן כך שסובל מקשיים בריכוז, דבר שפוגע בו גם בעבודה. מסתובב עם דף ועט כדי לא להתבזות מול עובדים אחרים. מתאר עצמו כאדם חרוץ מטבעו, שאהב את העבודה ועליו להשלים היום עם 50% תפקוד. מודע לכך שאינו מה שהיה, הכול השתנה, כל דבר פעוט גורם לו להתפרצויות בבית ובעבודה. מרבה לעשן סיגריות. יש ריחוק ונתק מהכול, מאשתו, חברים ובני משפחה. אין ביטויים פסיכויטיים, התובנה למצבו קיימת. מותיר רושם של אדם סובל הנמצא במצוקה נפשית.

לאור ממצאי בדיקתה, קבעה ד"ר רמונה דורסט כדלקמן:

70

"...כל המתואר גרר עמו משבר נפשי קשה ביותר, עם סימפטומים פוסט טראומתיים שצוינו לעיל ובתחושה כבדה של נבגד על ידי מערכת אותה שירת שנים. לכל אלו התווספה הפסקת עבודה של שלוש שנים עד 2017, שרק בהתערבות מכר קיבל עבודה שנחשבת בעיניו פחותה ונחותה מעבודותיו בעבר. הוא מרגיש שתפקודו ירד משמעותית בכ-50%. יונתן סובל מירידה בריכוז, מחוסר שינה אשר גם כשיישן אין מדובר בשינה רגועה, סיוטים ופלשבקים, חזרה לרגעים הקריטיים של אותו הערב,

חודרנות חשיבתית לפרטים ולפרידה מאשתו שהייתה בהיריון, מחשבות מעיקות וחוזרות שבתו יכלה להיוולד ללא אב ולגדול ללא אב, מתעורר בבהלה ובהזעה. נמנע ממקומות הומי אדם וממקומות סגורים המעוררים בו מתח וזיכרון האירוע, משתדל להימנע גם מאירועים משפחתיים, דואג תמיד להימצא במקומות בקרבה לפתח יציאה, סובל מרעשים חזקים הגורמים לו לתגובות של עוררות יתר ולוקח לו זמן רב להירגע. תפקודיו החברתיים הצטמצמו עד להכרחי ביותר, קשריו הבין אישיים מועטים, איבד סבלנות, שמחת חיים, יוזמה ויכולת לעשות דברים כפי שעשה ואהב, סף הגירוי שלו נמוך והתפרצויותיו בבית גברו וגרמו לכך שאשתו הגישה תלונה נגדו במשטרה. השניים עומדים בפני גירושים ויונתן נלחם על זכותו למשמרת משותפת.

יונתן הדגיש שהוא חי עם רגשות מעורבים. מצד אחד "עשו אותו גיבור אחר האירוע" ומצד שני חש כעס ואכזבה מהמצב אליו נקלע ומחוסר הנכונות לעזור לו להתמודד עם תוצאות האירוע בחיי היום יום.

ד"ר קריינין שבדק אותו ב-05.11.2016 מתאר מחשבות חוזרות וחודרניות וסיוטי לילה עם תוכן הקשור לאירוע ומאבחן הפרעה נפשית פוסט טראומתית.

ד"ר גדי כהן בחוות דעתו, מתאר סימפטומים פוסט טראומתיים מובהקים של חודרנות, הימנעות, עוררות יתר ושינויים רגשיים וקוגניטיביים כאשר "לפני האירוע היה בעל תחושת ערך עצמי ומשמעות שאת מקומן של תחושות אלו תופסות תחושות כעס ובושה לצד אשמה על מה שהוא מעביר את משפחתו".

אין ספק שיונתן זילפה סובל מהפרעה נפשית פוסט טראומתית כשהוא ממלא אחר כל הקריטריונים הנדרשים לאבחנה זו ובנוסף, קיים רובד דיכאוני עליו הוא מנסה לחפות באיפוק רגשי. את נכותו הנפשית אני מעריכה ב-40% נכות נפשית קבועה, מאחר ועברו שנים מאז האירוע והסימפטומים התקבעו ולהערכתי אף הוחמרו, ובהתאם לתקנה 34 (ב) (4)-(5) לתקנות הביטוח הלאומי (קביעת דרגת נכות לנפגעי עבודה), תשט"ז – 1956.

העתק חוות דעתה של ד"ר רימונה דורסט מצ"ב כנספח ג' לכתב התביעה ומהווה חלק בלתי נפרד הימנו.

71. בית המשפט הנכבד מתבקש להפעיל סמכותו לפי תקנה 130 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 ולמנות לתובע מומחים מטעמו בתחומי הרפואה הבאים: שיקום ורפואה תעסוקתית, לאחר שיתן לבעלי הדין הזדמנות נאותה להשמיע את טענותיהם בעניין. בקשה למינוי מומחים תוגש בנפרד.

72. לחילופין ולשם הזהירות בלבד, מתבקש בית המשפט הנכבד לפטור את התובע מלהגיש חוות דעת מטעמו בתחומי המומחיות הנ"ל בשלב זה.

הנזקים:

73. מאז האירוע נשוא התביעה, התובע סובל מחרדה, עצבנות יתר והתפרצות כלפי הסובבים, חוסר סבלנות, קושי בריכוז וכיוצ"ב. התובע איבד עניין וחשק מפעילויות ועשיית דברים.

74. התובע, אשר עובר לאירוע נשוא התביעה, תפקד בצורה מלאה, מצא עצמו מוגבל מאוד בתפקודו. תפקודו הכללי ירד באופן משמעותי.

75. בעקבות האירוע נשוא התביעה, מתקשה התובע בביצוע פעולות פשוטות אותן נהג לעשות כדבר שבשגרה, דבר הגורם לרגשות דכדוך ותסכול.
76. מצבו הנפשי של התובע השפיע בצורה מהותית על איכות ואורח חייו. מאז התאונה ועד ליום הגשת התביעה לא חזר התובע למצבו כפי שהיה קודם לתאונה.
77. התובע, איש בריא מלא חיים ופעיל באופן אינטנסיבי, הפך לאחר האירוע נשוא התביעה לאדם אחר לחלוטין.
78. כתוצאה מן האירוע נשוא התביעה ובעקבותיו, סובל התובע ממגבלות תפקודיות קשות, דבר אשר גרם לו בעבר ויגרום לו בעתיד לפגיעה חמורה בכושר וביכולת השתכרותו.
79. שכרו הממוצע המדווח של התובע, עובר לאירוע נשוא התביעה, עמד על 32,757 ₪ (ברוטו). עובר לפיטוריו של התובע על ידי הנתבעת מס' 2, באוגוסט 2014 או בסמוך למועד זה, עמד שכרו על 40,614 ₪ (ברוטו).
80. בשל מצבו הנפשי של התובע, הנובע מן האירוע נשוא התביעה, הפך הוא מאיש אבטחה עתיר זכויות, המבוקש בשוק המקומי והעולמי, לשבר כלי המתקשה למצוא עבודה ולפרנס את משפחתו.
81. לאחר חודשים רבים, בעקבות התערבות של גורמים לשעבר במערכת הביטחון, הועסק התובע ברשות העתיקות, בשכר המגיע לכ- 25% משכרו כאיש אבטחה אצל הנתבעת מס' 2, על כל המשתמע מכך.
82. יציבותו של התובע במקום עבודתו מוטלת בספק בשל מגבלותיו הנפשיות והתפקודיות.
83. כתוצאה מהאירוע נשוא התביעה ובעקבותיו, התובע נזקק ויזדקק בעתיד לטיפולים רפואיים, פרה רפואיים, וטיפולים פסיכולוגיים רבים, אשר גרמו ויגרמו לו להוצאות גדולות ומכבידות.
84. כתוצאה מהאירוע נשוא התביעה ובעקבותיו, נזקק התובע ויזדקק בעתיד לעזרה וסיעוד של בני משפחתו ואחרים בשכר, דבר אשר יגרום לו ולבני משפחתו לנזקים כספיים כבדים.
85. עקב ההשלכות החמורות של הפגיעות הנובעות מהאירוע נשוא התביעה דנן והשפעתן על מצבו התפקודי הכללי של התובע, נדרשו ויידרשו בני המשפחה ו/או צדדים שלישיים להושיט לו עזרה וסיעוד בהיקף מוגבר.
86. בעקבות האירוע נשוא התביעה נגרמו לתובע הוצאות נסיעה רבות (טיפולים, ביצוע בדיקות, מעקב רפואי). התובע יידרש להוציא הוצאות נסיעה מוגברות גם בעתיד.

נזקים מיוחדים

87. כתוצאה מן התאונה נגרמו לתובע הנזקים המיוחדים כדלהלן:

3,500,000 ₪	הפסד השתכרות עד כה
350,000 ₪	הוצאות בעבר (טיפולים, תרופות, נסיעות)
	עזרת הזולת בעבר/אובדן שירותי תמיכה/הפסדי שכר מיטיבים
1,500,000 ₪	
750,000 ₪	אובדן תנאים זכויות סוציאליות עד כה

נזקים כלליים

88. בית המשפט הנכבד יתבקש לקבוע את הנזק הכללי, בהתאם לנכות, לצרכים שיקבעו, לראיות שיובאו בפניו, ותוך התחשבות בראשי הנזק הבאים ו/או ראשי נזק אחרים.
89. לתובע נגרמו וייגרמו נזקים כלליים וביניהם: כאב וסבל ו/או התאמת מגורים, הפסד השתכרות ו/או אובדן כושר השתכרות לעתיד, אובדן תנאים וזכויות סוציאליות, אובדן מקצוע ו/או סיכויים בשוק העבודה ו/או סיכויי קידום במקום העבודה בעתיד, עזרת הזולת וסיעוד בעתיד ו/או אובדן עזרה אחרת בעתיד, הוצאות בגין טיפולים רפואיים, הוצאות נסיעה, אביזרים, נידות והוצאות כלליות.
90. בנוסף, נגרם לתובע נזק מיוחד עקב אי העברת דיווח על ידי המדינה- מעבידתו של התובע- לגורמים השונים, כדוגמת משרד העבודה ו/או המוסד לביטוח לאומי. עקב כך, נמנע מן התובע למצות זכויותיו ולקבל הטבות וגמלאות שונות.
91. התובע יטען כי אין להביא בחשבון ריבית היוון של 3% בעניינו. ב- 5/2016 פורסמו מסקנות ועדת וינוגרד ונקבע כי ריבית היוון בשיעור 3% אינה תואמת עוד את המציאות הפיננסית, אשר באה לידי ביטוי ב"ריבית השוק", ומקפחת את הנפגעים. חישובי הוועדה הדגימו את הצורך לשנות את הריבית מ- 3% (הרמה ההיסטורית) ל- 1.6% (לפי שיטת המיצוע שנבחרה על ידי הוועדה). לאור האמור ולאור השינוי בתקנות ההיוון של המוסד לביטוח לאומי (ר' קובץ התקנות, חוברת מס' 7712 מיום 13.9.16), יטען התובע כי יש לפצותו לפי ריבית היוון מקסימלית של 2%, אם לא תתקבל טענתו לשיעור ריבית נמוך יותר.
92. לשם הזהירות בלבד, יטען התובע כי המדינה- הנתבעת מס' 2- מושתקת מלטעון לריבית היוון העולה על 2%, נוכח עמדת היועץ המשפטי לממשלה שהוגשה לבית המשפט העליון בע"א 3751/17 **המאגר נ' פלוני**, והנטען שם.
93. בית המשפט הנכבד מתבקש לפסוק לתובע את נזקיו המיוחדים והכלליים במלואם, בין לפי החלוקה דלעיל לפי ראשי הנזק השונים, ובין לפי כל חלוקה אחרת וראשי נזק נוספים כפי שיקבע בית המשפט הנכבד.
94. לחילופין ולשם הזהירות בלבד, על הנתבעות, ביחד ולחוד, לפצות את התובע בגין החמרת מצב ו/או אובדן סיכויי הטבת מצבו, עקב האירועים נשוא התביעה.
95. לחילופין ומבלי לפגוע בטענה מהטענות המובאות לעיל, יטען התובע כי התרשלותן של הנתבעות או מי מהן והזיקה הסיבתית של זו לנזקיו המלאים הינה ברורה ומוכחת ו/או ניתנת להסקה ממכלול העובדות הקיימות ו/או העובדות שתתבררנה בהליך זה.
96. לחילופין ולמען הזהירות בלבד, ככל שיימצא משום מה כי קיימת עמימות בשאלת דרגת הזיקה הסיבתית בין התרשלותן של הנתבעות או מי מהן לבין הנזק, הרי שעמימות זו אינה משמעותית ואינה מביאה לכך שהעובדות הקיימות ושתתבררנה בהליך זה תוכחנה בשיעור הנמוך מן הסף המעוגן בכלל מאזן ההסתברויות. משכך זכאי התובע לפיצוי מלא ואין לזקוף עמימות זו לחובתו.
97. לחילופין ולמען הזהירות בלבד, ככל שיימצא כי קיימת עמימות בשאלת דרגת הזיקה הסיבתית בין התרשלותן של הנתבעות לבין הנזק ועמימות זו תביא לכך שהעובדות הקיימות ושתתבררנה בהליך זה תוכחנה בשיעור נמוך מן הסף המעוגן בכלל מאזן ההסתברויות, הרי שאין לזקוף עמימות זו לחובתו ויש לפסוק פיצוי יחסי.

98. כל הטענות הנטענות בכתב תביעה זה הינן מחליפות מצטברות ו/או משלימות זו את זו, הכל לפי ההקשר והדבק הדברים.

99. לבית המשפט הנכבד הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה לפי אופיה ומהותה, לפי מקום עסקיהם ו/או סניפיהם ו/או סוכניהם של הנתבעות או מי מהן ולפי הסכומים הנתבעים.

אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד להזמין את הנתבעות לדין ולחייבן, ביחד ולחוד, לשלם לתובע את מלוא נזקיו וכן הוצאות משפט, שכ"ט עו"ד, מע"מ, הפרשי הצמדה וריבית כחוק עד לתשלום בפועל.

א. ג. צ.

אהוד גוט, עו"ד
מ.ר. 7249
ב"כ התובע